

gives. Vi har ikke kunnet gaa med hertil. Vi mener, at en Myndighed, der sammensættes for et saa snævert Omraade som et Sogneraad, meget let vil blive ensidigt sammensat, og at man derfor kan vente sig Afgørelser, der vil virke uheldigt baade for Kommunens egne Beboere og for dem, som kommer ind i Kommunen udefra. I Modsætning til det Standpunkt, Flertallet har taget, fastholder vi derfor Landstingets tidligere Affattelse af de paagældende Paragraffer, en Affattelse, der stemmer med den allerede nu gældende Lov.

§ 40 handler om Kommuneafstemning, og her maa jeg bringe i Erindring, at Mindretallet jo i sin Tid har været overmaade stærkt imod Kommuneafstemninger. Vi betragter det ikke som noget virkeligt Argument for ved Lov at indføre Kommuneafstemninger, at Sogneraad, der er bange for Ansvaret, maaske efterhaanden i Tidens Løb mere og mere har etableret vejledende Afstemninger. Det maa de paagældende Sogneraad om; det kan man ikke forbyde. Noget helt andet er at indføre saadanne Afstemninger i Loven. Imidlertid var her netop et af de Punkter, hvor vi gjorde Indrømmelser, den Gang Sagen sidst forelaa her i Tinget, hvor vi sluttede os til den ærede Ordførers og hans Venners Standpunkt. Vi gik med til Kommuneafstemningerne, men dog saaledes, at der forblev den Garanti, at Kommuneafstemningen kun skulde være afgørende for Sogneraadets Beslutning, dersom der ved Afstemningen var et Flertal for det Resultat, som blev antaget, paa over 35 pCt. af de stemmeberettigede. Vi mener, at der maa en saadan Garanti til, og vi kan ikke gaa med til det, der nu foreslaas, hvorefter det i Virkeligheden bliver en simpel Majoritet, der bliver afgørende. Det er jo nok saaledes, at ved den første Afstemning kræves der 35 pCt., for at Resultatet skal være bindende, men hvis der ikke opnaas en saadan Majoritet, skal der finde en ny Afstemning Sted, og dér er simpel Majoritet afgørende. Da det nu er den sidste Afstemning, som bliver den endelige, kan vi ikke tillægge det nogen videre Interesse, at der først bliver en Afstemning, som i Almindelighed ingen Betydning vil faa, og hvor det hedder sig, at man kræver 35 pCt., medens Forholdet vel i Almindelighed vil blive det, at Folk ikke møder i noget videre Omfang, fordi de regner med, at det virkelige Resultat først kommer ved den anden Afstemning. Vi maa fastholde den Garanti mod Afgørelser, der, jeg kan godt sige, underkuer

Mindretallet, som ligger i, at det Flertal, der træffer Afgørelsen, dog skal være et stærkt Flertal, hvad det jo maa formodes at være, naar det repræsenterer et saa stort Antal af samtlige stemmeberettigede.

Endelig er der §§ 42 og 43, der omhandler Betingelserne for, at den Beværter, hvis Næringsadkomst standses uden hans Skyld, kan faa Erstatning. Disse Erstatningsbetingelser er i Flertallets Affattelse af Lovforslaget betydelig svækket i Forhold til det, som Landstinget tidligere har vedtaget. Vi har ment at maatte fastholde Landstingets Affattelse, og vi maa gøre det saa meget mere, naar henses til den Affattelse, som Lovforslagets § 10 nu har faaet. § 10 taler om Varigheden af Beværterbevillinger. Efter den nugældende Lov kan det ved Vedtægt bestemmes, for hvor lang Tid Beværterbevillingerne skal kunne gives, og denne Tid kan være enten Livstid eller et Aaremaal, uden at der er sat nogen Grænse; det kan altsaa være et langt Aaremaal. Allerede i Landstingets tidligere Affattelse var man gaaet ned til, at Bevillingerne ikke kunde gives paa Livstid, men kun paa Aaremaal, og højst paa 10 Aar; nu foreslaas det yderligere at nedsætte de 10 Aar til 8 Aar. Vi havde meget ønsket, at man kunde være blevet staaende ved den nugældende Lov, saaledes at Bevillingerne kunde gives paa Livstid eller paa et langt Aaremaal. Vi tror, at dette navnlig vilde have sin Betydning i de store Kommuner. Sagen er nemlig den, at det er af den største sociale Betydning, at Beværtningslokaler er lyse, store, sunde og gode, men sligt kræver Penge, og man kan ikke vente, at en Beværter vil ofre de store Summer, der her er Tale om, naar han ikke kan vente at have sin Eksistens sikret. Den bedste Maade at sikre ham denne Eksistens paa var selvfølgelig at give ham hans Adkomst for Livstid eller i alt Fald for et langt Aaremaal, men i samme Grad som man nedsætter Bevillingens Varighed, i samme Grad bliver det nødvendigt eller ønskeligt at faa et Surrogat, og et saadant Surrogat haves netop i Erstatningsreglerne. Kan vi ikke faa det mere, nemlig at Bevillingerne kommer til at vare paa Livstid eller for en lang Aarrække, saa vil vi stærkt holde paa det mindre, nemlig dette, at naar man vilkaarligt standser en Mands Erhverv, skal man ogsaa give ham en Erstatning. Dette vil for det første bevirke, at de paagældende Myndigheder bliver varsomme med at standse hans Erhverv; naar det offentlige skal betale betydelige Erstatningsbeløb, er